

The book cover features a dark, moody background with a large, dark footprint at the top. A man in a dark jacket is seen from behind, walking through a thick, white mist or smoke. The overall color palette is dominated by dark reds, oranges, and blacks, creating a sense of mystery and suspense.

STEVEN JAMES

MISLEADING

EEN PATRICK BOWERS THRILLER

STEVEN JAMES

MISLEIDING

THRILLER

VERTAALD DOOR
WILLEM KEESMAAT

Uitgeverij Kok – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Every Crooked Path* bij New American Library, een onderdeel van Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York 10014, USA.

© Steven James, 2015

Vertaling Willem Keesmaat
Omslagontwerp Mark Hesseling
Vormgeving binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 435 2568 8
ISBN e-book 978 90 435 2569 5
NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Woensdag 13 juni
New York City
21.37 uur

Ik klikte mijn zaklamp aan toen ik het afzetband van de politie doorsneed dat in een grote X over de deur van het appartement was geplakt, duwde die open en liep de donkere woonkamer in.

Jodie en ik zouden de deur weer dichtplakken zodra ik hier klaar was.

Ik deed mijn mes terug in mijn zak.

Hoewel de forensische dienst van de politie van New York die ochtend de plaats delict al had onderzocht, trok ik toch een paar latex handschoentjes aan, voor het geval ik nog iets zou ontdekken.

Met mijn bijna veertig jaar zat ik al acht jaar bij het Bureau, nadat ik bij de politie van Milwaukee was vertrokken, en ik had met forensische analisten vanuit heel het land samengewerkt. De CSU – forensische dienst – hier in New York werkte zeer nauwkeurig, dus ik was niet echt op zoek naar forensisch bewijsmateriaal dat zij over het hoofd hadden gezien. Ik betwijfelde of ik zoiets zou vinden; ik was hier om naar de context te kijken.

Hoewel dit normaal gesproken een zaak voor het NYPD was, was het Bureau erbij betrokken vanwege mijn werk bij de joint taskforce. Onderdirecteur DeYoung had me gevraagd om een kijkje te gaan nemen.

Ik had eerder vandaag aan een ander onderzoek meegewerkt, dus dit was de eerste keer dat ik op de plaats delict was. Dat kwam goed uit, want de twee misdrijven hadden op hetzelfde moment van de dag plaatsgevonden. Overeenkomsten geven je een beter perspectief. Dat had ik op de FBI Academy onderwezen. Nu was het mijn kans om dat in praktijk te brengen.

Bijna precies vierentwintig uur geleden was de man die dit appartement had gehuurd, doodgestoken in de kamer iets verderop in de gang.

Het was van cruciaal belang om mezelf te concentreren op de verlichting en de geluiden op deze locatie op dit moment van de dag. Het draait altijd om het kruispunt van een specifiek tijdstip en een specifieke plaats waarop de dader zich bevond. Daar moet je beginnen. Motieven kun je later wel proberen te ontcijferen – mocht je die kant op willen. De meeste onderzoekers werken echter helaas precies andersom.

Mijn partner, special agent Jodie Fleming, zou er over een paar minuten zijn. Ze zat in de auto te telefoneren toen we hier aankwamen. Ze besprak een persoonlijke kwestie over Dell, de vrouw met wie ze samenwoonde. Hun relatie bevond zich de laatste tijd nogal in ruw weer. Eigenlijk ging het al een tijdje bergafwaarts en ik wist niet of ze deze storm wel zouden overleven.

Het licht was uit geweest in het appartement toen de politie arriveerde, dus hield ik het uit toen ik de deur achter me dichtdeed. Op deze manier kreeg ik een beter beeld van de situatie op het moment dat de misdaad werd gepleegd. Ik liet de lichtbundel van mijn zaklamp heen en weer zwaaien en bestudeerde mijn omgeving.

Veelgebruikt en niet echt bij elkaar passend meubilair. Een bank. Een gemakkelijke stoel. Twee staande lampen. Een glazen hoektafeltje dat nog steeds ondersteboven lag door de worsteling. Er keek een breedbeeldtelevisie de kamer in vanaf zijn zitplaats op een draaiarm aan de muur. Doordat ik het dossier had bestudeerd, wist ik dat de ramen aan de zuidkant van de kamer uitzicht boden op het park, ook al was dat niet zichtbaar vanaf het punt waar ik stond.

De televisie was zo geplaatst, dat je er vanuit de gemakkelijke stoel naar kon kijken, en niet vanaf de bank, die er parallel aan stond.

Op de armleuning van de gemakkelijke stoel lagen twee afstandsbedieningen. Ik bekeek ze eens nader. De ene was van de videorecorder en de andere van de dvd-speler. Vlakbij, op een voetenbankje, lag een draadloos toetsenbord, om via de televisie over het internet te surfen. De afstandsbediening van de televisie lag ergens buiten bereik van de bank op de grond.

Ik deed mijn zaklamp uit en zag hoe er wat restlicht van de stad via de ramen naar binnen stroomde.

De worsteling die hier was begonnen, was geëindigd in de grote slaapkamer.

Bloedspetteranalyse is niet mijn specialiteit, maar nu ik met mijn zaklamp weer aan om me heen keek, kreeg ik een beetje een idee hoe het gevecht zich had afgespeeld.

Op een plaats delict kan bloed je soms het hele verhaal uit de doeken doen.

De voortgang van de aanval, de locaties en reacties van de personen die erbij betrokken waren – waren ze weggedoken? Probeerden ze te vluchten? Vochten ze terug? Als er een worsteling heeft plaatsgevonden, kunnen bloedspetters duidelijk maken wie er het eerst heeft geslagen, waar hij stond, hoe snel hij zich had verplaatst terwijl hij probeerde te ontsnappen – en waarheen. Het was een studie in de microkosmos van het geospatiaal onderzoek.

En *dat* was wel mijn specialiteit.

Ik keek toe hoe het verhaal zich ontvouwde.

Volgens de gegevens die we bij elkaar hadden weten te sprokkelen, was de dader het appartement via de voordeur binnengedrongen, blijkbaar met behulp van een loperstetje. Het slachtoffer, een donkere man van tweeënveertig die Jamaal Stewart heette, had in de gemakkelijke stoel tegenover de televisie gezeten.

Hij moest van de indringer zijn geschrokken, want de bloedspetters maakten duidelijk dat Jamaal vrijwel zeker op wilde gaan staan toen er in zijn arm werd gesneden.

Langzame vlekken ontstaan eenvoudigweg onder invloed van de zwaartekracht en zijn rond. Maar wanneer bloedspetters met kracht een oppervlak raken, wordt dat bijvoorbeeld veroorzaakt door iemand die met een bloedende arm om zich heen zwaait. En de afwezigheid van bloedspetters naast de stoel, op een plek waar je die wel zou verwachten, maakte duidelijk waar de aanvaller moest hebben gestaan tijdens die eerste aanval.

Wanneer je een verzameling bloedspetters bestudeert die niet alleen onderhevig zijn geweest aan de zwaartekracht, analyseer je de lengte en de breedte ervan en neem je ook de concentratie bloed mee in de verschillende delen van het totaal om het punt te bepalen waar ze vandaan zijn gekomen.

Om de een of andere onbekende reden was Jamaal naar de slaapkamer gevlucht, in plaats van naar de voordeur.

Ik bestudeerde de druppels en volgde het spoor de gang door. Gebaseerd op de grootte, de vorm en de richting van de bloedspetters, had hij zich snel bewogen.

Omdat hij wonden had die hij alleen had kunnen oplopen door zich te verdedigen, wisten we dat hij met zijn aanvaller had gevochten. De locaties van de bloedingen uit de slagaders en de capillaire vaten toonden aan dat de fatale steekwond zich aan de rechter zijkant van de keel bevond. Dat zou erop kunnen wijzen dat de aanvaller linkshandig was, maar afhankelijk van de manier waarop hij – of zij – het mes had vastgehouden kan het ook een rechtshandige geweest zijn.

Jamaal was leeggebloed terwijl hij op zijn buik op zijn netjes opgemaakte bed lag.

Vaak zitten de bewijzen niet zozeer in wat er aanwezig is, maar in wat er niet aanwezig is en er wel zou moeten zijn. Zoals de lacunes in de bloedspletters. Leegte waar je het niet verwacht, vertelt je iets.

De forensische dienst had een voedingskabel van een computer in het appartement gevonden, maar geen laptop. Er lag hier een telefoonlader, maar geen telefoon. Er waren ook twee Xbox-controllers, maar geen console, en een videorecorder en een dvd-speler, maar geen videobanden of dvd's.

Het leek erop dat iemand al Jamaals computers en data had meegenomen.

Toen we controleerden of de laptop, de telefoon of de gameconsole hun locatiesoftware aan hadden staan, bleek dat niet zo te zijn.

Als onze aanname klopte dat de indringer naar iets op zoek was, vroeg ik me af of hij het had gevonden.

En natuurlijk ook *wat* dat was.

Een buurman had het gevecht gehoord en had het alarmnummer gebeld. Er waren twee politieagenten komen kijken, die erachter kwamen dat meneer Stewart al was overleden. Geen teken van zijn aanvaller te bekennen.

Ik bekeek de slaapkamer, onder het bed en in de kast, maar vond niets belangwekkends.

Een dubbele deur gaf toegang tot een balkon van vier meter lang en twee meter breed, dat uitzicht bood op Manhattan.

Ik deed mijn zaklamp uit, stopte hem in mijn zak en liep naar buiten. Twaalf verdiepingen hoog. Recht onder me, bij de ingang van een discotheek, stonden tweeëntwintig mensen op het trottoir te wachten tot ze naar binnen mochten.

Een storm eerder op de avond liet een geur van nat plaveisel achter en een vleugje muffe zomerregen.

In de verte werd er geclaxonneerd. Aan het einde van het blok hield iemand een taxi aan. Niets ongewoons.

Ik dacht aan de ontbrekende elektronische apparaten en de gegevensdragers, de locatie van de afstandsbedieningen, de hoek waaronder de televisie hing en het feit dat hij uitstond toen de politie arriveerde.

Uit.

Maar –

Ik hoorde voetstappen in de slaapkamer achter me.

‘Jodie, ik ben buiten.’

Nee, de televisie was uit. Dus –

Jodie reageerde niet. De voetstappen kwamen dichterbij.

Het waren niet haar voetstappen.

Omdat het Jodie niet was.

De man kwam razendsnel op me af en haalde het mes langs mijn linker onderarm. De mouw van mijn shirt bood maar weinig bescherming en het mes liet een rode streep achter.

Ik liet mijn andere hand omhoog schieten om zijn pols te grijpen en hem te ontwapenen, maar hij wist hoe hij die beweging moest blokkeren en stootte zonder veel moeite mijn hand opzij. Ik draaide achterwaarts weg om te voorkomen dat hij het mes in mijn buik zou parkeren. En met dat ik wegdraaide, trok ik hem met me mee, het balkon op.

Tien centimeter langer dan ik, bijna twee meter. Een beest van een vent.

Er was hier buiten niet veel plek om te vechten.

Hij hield het Bowiemes op een militaire manier vast, met het lemmet naar achteren langs zijn pols gebogen. Dat was veel moeilijker om te ontwapenen. Deze man wist waar hij mee bezig was. Hij was getraind.

Dit werd nog spannend.

Het maakte me niet bang.

Maar wel gemotiveerd.

Ik zou mijn vuurwapen hebben gegrepen, maar ik had beide handen nodig om te voorkomen dat hij mijn buik open zou rijten. Ik probeerde een been onder hem vandaan te schoppen, maar kreeg het gevoel dat ik tegen een boomstronk stond te trappen.

Normaal gesproken sta ik uitstekend mijn mannetje in een gevecht, maar deze vent was beter dan ik en ik zou hem niet lang meer van me af kunnen houden.

Creëer afstand. Schiet hem neer als dat nodig is.

Ik ramde mijn voorhoofd met een verwoestende klap tegen zijn neus.

Dat verraste hem en hij struikelde twee stappen achteruit. Voor hij

weer op me af kon komen, trok ik mijn pistool en richtte dat op zijn borst.

‘Federaal agent. Laat dat mes vallen.’

Hij hield onmiddellijk op en ook al bleef hij zijn mes vasthouden, hij kwam niet op me af. ‘Ben jij federaal agent?’

‘FBI. En leg nu dat mes neer, anders schiet ik je overhoop.’

Hij deed een stap naar achteren en gooide het mes over de reling van het balkon. Ik hoopte maar dat het niemand zou raken op het trottoir onder ons.

‘Handen omhoog,’ zei ik. ‘En op je knieën.’

Hij reageerde niet. ‘Heb je de file?’

‘Wat?’

‘Je zei dat je van het Bureau bent. Heb je het gevonden? Heb je de file?’

Ik zat er niet echt op te wachten om deze vent zelf in de boeien te slaan. Ik kreeg het idee dat hij in staat zou zijn om me mijn pistool af te pakken en me te overmeesteren – zelfs al lag hij op zijn buik. Maar nu hij zijn mes had weggegooid, was ik ook niet van plan om hem neer te schieten.

Jodie moest ondertussen op weg naar boven zijn. Wanneer ze hier eenmaal was, zouden we hem kunnen arresteren. En tot dat moment hadden we met een soort patstelling te maken.

‘Welke file?’ vroeg ik.

‘Aurora’s verjaardag.’

Ik was me ervan bewust dat mijn mouw doorweekt was van het bloed van mijn gewonde arm, maar ik voelde geen pijn. Leve de adrenaline.

Maar de adrenaline zou weer verdwijnen.

En dan zou het pijn gaan doen.

Hij knielde niet, zag er niet bepaald bang uit en ik wist niet of hij nog meer wapens had. Maar het zou me niets verbazen als hij ervandoor zou gaan.

Ik hield mijn wapen op hem gericht, haalde mijn telefoon tevoorschijn, belde met een sneltoets Jodie en zei tegen haar dat ze de politie moest bellen en zo snel mogelijk naar boven moest komen. Daarna stopte ik mijn telefoon weer weg. ‘Eén verkeerde beweging, één stap in mijn richting en ik schiet je neer.’

‘Dat begrijp ik.’ En toen: ‘Het stond niet op de laptop en ook niet op de telefoon.’

‘Wat niet?’

‘De file.’

‘Aurora’s verjaardag.’

‘Ja.’

‘Waar was jij gisteravond?’ vroeg ik. ‘Heb jij Jamaal Stewart vermoord?’

‘Ze zouden dit niet laten gebeuren.’ Hij deed langzaam een halve stap achteruit.

‘Blijf waar je bent. Wie? Wie zouden dit niet laten gebeuren?’

Hij deed nog een stap en stond nu bij de reling.

‘Blijf staan!’

‘Ze weten dingen. Ze kunnen achter bepaalde dingen komen. Het houdt nooit op.’

Hij wierp een blik naar beneden, naar de straat, en keek toen weer in mijn richting.

‘Heb het lef niet,’ zei ik.

Er staan daar beneden mensen.

Hij is niet de enige die hier in gevaar verkeert. Zij ook.

‘Je kunt me niet tegenhouden,’ reageerde hij.

‘Ik doe wat nodig is om die mensen daar beneden te beschermen. En nu op je knieën.’

Langzaam wendde hij zich van me af en hij ging er waarschijnlijk van uit dat ik hem niet in zijn rug zou schieten.

Je kunt hem niet laten springen, Pat.

‘Ga bij die reling vandaan!’

Er raasden allerlei gedachten door mijn hoofd, gedachten aan de mensen twaalf verdiepingen onder ons, aan wat er zou gebeuren als deze man naar beneden zou springen.

Ik schreeuwde weer dat hij moest blijven staan, maar hij sloeg een been over de reling om eroverheen te klimmen.

Ik probeerde te bedenken wat er door zijn hoofd moest gaan. Ik dacht aan het gevaar dat hij voor die mensen beneden vormde.

Hij heeft zijn mes weggegooid. Misschien is hij niet gewapend.

Je kunt hem niet doodschieten.

Maar hij vormt een onmiddellijke bedreiging voor onschuldige levens.

Ik keek over de loop heen.

Nam een beslissing.

Probeer het bot van zijn dijbeen mis te houden.

Ik vuurde.

Het been dat zijn gewicht ondersteunde, begaf het en hij viel terug op het balkon.

‘Beweeg je niet.’ Ik deed een stap naar hem toe.

‘Ik laat me niet naar de gevangenis sturen.’ Hij grimaste van de pijn toen hij zichzelf overeind duwde. ‘Ik ga niet naar de gevangenis. Ik ben al dood.’

‘We kunnen je beschermen.’

Hij snoof. ‘Net zoals jullie Ted beschermden?’

Ik had geen idee over wie hij het had. ‘Dat was niet onze fout.’ Ik verzon maar wat en praatte verder. ‘We zijn dat tot op de bodem aan het uitzoeken. Jij kunt ons helpen. Goed, en blijf nu gewoon –’

Jodie riep me vanuit de andere kamer.

‘Ik ben hier!’ riep ik.

‘Je hebt er geen idee van hoe diep dit gaat,’ zei hij tegen me. ‘Wat ze gaan doen als...’ Zijn stem stierf weg.

‘Vertel het me dan.’

Maar in plaats van antwoord te geven, sloeg hij een kruisje en greep in één snelle, wanhopige beweging de reling, hees zich eroverheen en verdween uit het zicht.

Ik haastte me naar voren en keek over de reling naar beneden terwijl hij nog steeds onderweg was.

Hij schreeuwde niet. Hij viel eenvoudigweg stilzwijgend naar het trottoir, waar hij op minder dan een meter van een van de vrouwen die daar stond te wachten in aanvaring kwam met het plaveisel.

Vrijwel meteen daarna het geluid van de inslag, die als een dikke, ziekmakende klap omhoog rees door de nachtelijke lucht.

Toen het gillen van de mensen die voor de discotheek stonden te wachten.

En het hield niet meer op.

WIE IS DE RATTENVANGER?

Als hij op een avond de plaats delict van een moord onderzoekt, wordt FBI-agent Patrick Bowers aangevallen door een man. Voordat Patrick de kans krijgt hem te overmeesteren en te arresteren, pleegt de man zelfmoord.

De mysterieuze zelfmoord brengt Patrick op het spoor van een serie kinderontvoeringen die op het eerste gezicht niets met elkaar te maken hebben. Maar niets is wat het lijkt en er heeft nog nooit zoveel op het spel gestaan. Patricks enige aanknopingspunt is een acht jaar oude cold case en om antwoorden te vinden, moet hij zelf undercover gaan in een misselijkmakende wereld.

FBI-agent Patrick Bowers heeft al vele seriemoordenaars opgespoord en achter tralies gestopt. In *Misleiding* neemt auteur Steven James je mee terug naar Bowers eerste jaren als agent, na *Openingszetten*.

uitgeverij

NUR 332 www.kok.nl

ISBN 978 90 435 2568 8

